L'ESPILL
REVISTA FUNDADA PER JOAN FUSTER
SEGONA ÈPOCA / NÚM. 25 / PRIMAVERA 2007

DIRECTOR: Antoni Furió
CAP DE REDACCIÓ:
Gustau Muñoz
CONSELL DE REDACCIÓ:
Xavier Antich, Neus Campillo, Juli Capilla, Olga Dénia, Martí Domínguez, Ferran Garcia-Oliver, Juli Peretó, Vicent Olmos, Faust Ripoll, Pau Viciano
CONSELL ASSESSOR:
Cèlia Amorós, Joan Becat, Manuel Borja-Villel, Eudald Carbonell, Narcís Comadira, Manuel Costa, Alfons Cucó (†), François Dosse, Antoni Espasa, Ramon Folch, Mario Garcia Bonafé, Salvador Giner, Josep Fontana, David Jou, John Keane, Giovanni Levi, Isabel Martínez Benlloch, Joan Francesc Mira, Javier Muguerza, Francesc Pérez Moragón, Damià Pons, Josep Ramoneda, Ferran Requejo, Vicenç Rosselló, Xavier Rubert de Ventós, Pedro Ruiz Torres, Vicent Salvador, Josep-Maria Terricabras, Vicent Todolí, Enzo Traverso, Josep Antoni Ybarra

Edita: Universitat de València
i Edicions Tres i Quatre
Redacció, administració i subscripcions:
Publicacions de la
Universitat de València
c/ Arts Gràfiques, 13 46010 València.
Tel.: 963 864 115 Fax: 963 864 067
a/e: lespill@uv.es
Disseny gràfic: Enric Solbes
Fotocomposició i maquetació:
Publicacions de la
Universitat de València
Impressió: Guada Impressors, SL
Distribució: Gea Llibres (961 665 256) /
Gaia (965 110 516) /
Midac Llibres (937 464 110) /
Palma Distribucions (971 289 421)
ISSN: 0210-587 X
Dipòsit legal: V-2686-1979
Preu d'aquest número: 9 euros
L'Espill és membre de la xarxa europea de revistes
eurozine

EDITORIAL

Els efectes polítics de les eleccions municipals i autonòmiques del 27 de maig han estat, al País Valencià, de confirmació i victòria per al Partit Popular, que ha obtingut majoria absoluta, i a les Illes Balears d'un equilibri precari de forces que Unió Mallorquina ha decantat cap a un nou pacte de progrés i la formació d'un Govern de centreesquerra. Cal llegir aquests resultats sobretot en clau interna de les societats respectives, que presenten però trets comuns en aspectes importants de la textura econòmica i social a hores d'ara. A les Illes la crítica al model territorial insostenible i a la deriva fosca i d'estil caciquil de la manera de governar ha fet forat, ha aglutinat una majoria efectiva en favor d'un canvi considerat com a imprescindible per regenerar la política i donar garanties de futur a una societat que té en el seu marc geogràfic, en el territori i el paisatge, a més d'un element cabdal d'identificació, un actiu econòmic de primer ordre a llarg termini que fóra del tot irresponsable malbaratar. Sembla que això ha estat entès per un conjunt suficientment ampli de forces socials i per una part decisiva de la ciutadania.

No ha estat aquest el cas al País Valencià, on els mals esmentats es pateixen multiplicats per cent, i tanmateix, tot i haver-hi en principi perspectives favorables d'un tombant que es veia factible, el resultat hi ha estat completament advers. Bufen doncs aires de profunda decepció entre els qui havien apostat per un canvi polític com a primer pas per inaugurar una nova dinàmica en un País que havia d'encarar una reorientació profunda del seu model econòmic i territorial, de la política de comunicació, cultural i lingüística, dels procediments de govern i de participació ciutadana. Aquesta necessitat de canviar des de la política una orientació que molts han considerat perillosa, i fins i tot suïcida, per a la societat valenciana, no ha estat percebuda i acceptada per una majoria social que, lluny d'això, s'ha mostrat compacta en el vot favorable al Partit Popular, malgrat els casos flagrants de corrupció, la desatenció envers serveis públics com l'ensenyament i la sanitat, l'abús

urbanístic, la destrucció del territori, el declivi de la indústria, la mala gestió o l'autoritarisme dels governants.

Proliferen les veus que apunten a un canvi social de gran entitat com a responsable en darrera instància d'uns resultats decebedors. És possible. Certament, al País Valencià han pujat socialment noves classes mitjanes al caliu d'un boom econòmic lligat a la construcció, que a més ha comportat l'arribada de gairebé un milió d'immigrants al llarg dels darrers deu anys. Una societat poc informada i amb escàs debat sociopolític, que a més exclou del vot milers de ciutadans amb necessitats socials peremptòries, pot ben bé deixar-se seduir pel discurs enlluernador dels grans esdeveniments, el diner fàcil, les requalificacions de terrenys, la màniga ampla a la urbanització extensiva i il·limitada. Caldrà afegir-hi una dreta sense escletxes, la influència de l'església catòlica, l'èxit del victimisme respecte del govern central, l'apropiació de la identitat, i altres factors.

Però totes aquestes anàlisis serien insuficients i al capdavall un engany, sense sotmetre a un escrutini sense concessions l'altra cara de la moneda, les formacions i els polítics que representaven l'alternativa i feien l'oferta del canvi. Farien bé de mirar-se críticament a l'espill i de no defugir responsabilitats. Convindria que analitzaren la societat i els seus canvis, sí, però també les seues mancances i desenfocaments ideològics, les seues errades i la seua incapacitat per arribar a sectors socials amplis, per trobar un discurs amb vocació majoritària, per identificar l'interès col·lectiu dels valencians i oferir un projecte de País en sintonia amb les realitats actuals. Altres societats també «han canviat» molt i tanmateix fan opcions polítiques molt diferents. Caldrà repensar moltes coses, però sobretot s'hauria de descartar una temptació, que ja va estenent-se, i que seria una gran estafa: la que consisteix a pensar que com que el PP ha guanyat, les seues polítiques (territorials, d'esdeveniments, de model de país, de model econòmic, culturals, etc.) són *les bones*. Sens dubte, per aquest camí d'esbossar una mala còpia de la dreta, sols s'aconseguiria un fracàs encara més estrepitós. Malgrat tot un quaranta-cinc, si fa no fa, per cent de valencians han votat per una altra política, basada en una crítica ferma d'allò que s'ha conegut i viscut els darrers anys. Es mereixen uns polítics capaços de fer autocrítica, d'aprendre dels errors comesos i d'encapçalar una veritable alternativa. Com més aviat, millor.